

za nevarnost: izziv življenja. Vsakdo, ki se spušča v kakršnokoli pustolovščino, se bo prej ali slej srečal z nevarnostjo, recimo plezalec, padalec, jamar.

Prav zato, ker se tak človek pogosteje srečuje z nevarnostjo, se nanjo bolje pripravi. Ko na festivalu gledam kakšen izrazito neumen film, v katerem dekle histerično kriči, da bi nam pričarala občutek strahu, je to povsem nenaravno. Samo v hollywoodskih filmih ljudje noro kričijo, če jih napadejo teroristi. Taki filmi so izrazito slabi, ker niso realistični. Vsiljujejo nam namreč povsem netočno sliko ljudi. Ljudje se v principu zelo odločno spoprimejo z nevarnostjo. Gre za naravni instinkt, kako preživeti. Nenehno življenje z nevarnostjo te naredi previdnejšega in v tem je vsa modrost.«

In kaj je bilo dosedaj najbolj nevarnega v vašem življenju?

»Obiskovanje filmskih festivalov. Preveč ješ, preveč piješ, delaš neumnosti. Filmski festivali zagotovo ne koristijo dobremu zdravju. No, zdaj pa resno! Lani sem snemal film o padalstvu in šlo je vse narobe. Eden od snemalcev je izgubil občutek za višino. Z zaprtim padalom je padal zelo globoko, tako da mu ga je komaj 100 metrov nad zemljo uspelo odpreti. Samo nekaj sekund še, pa bi treščil na tla. Jaz sem ga z drugo kamero včas snemal. - Tudi meni se je pred leti pripetilo nekaj podobnega... Spominjam se, da sem pri tem, ko sem kot kamen letel proti tlem, pomislil, zdaj - zdaj bom umrl. Nič nisem bil prestrašen. Ko sem se tako soočil s smrtno nevarnostjo, se nisem nič bal.«

FRANCESCO PETRARCA NA MONT VENTOUXU

ROJSTVO PLANINSTVA NA VETRNIKU

*Objavljamo prevod Petrarcevega pisma, v katerem opisuje svojo turo na **Mont Ventoux** (= »Vetrnik«) v Provansi davnega leta 1336. Prevod je toliko skrajšan, da se nevsiljivo zrcali pesnikovo doživljanje in premišljanje, ujeto kajpak v tedanji čas zgodnjega humanizma, oživljanja antike, če bi to znatneje oklestili, bi bil Petrama le še navaden nedeljski izletnik, ne pa eden od največjih lirikov svetovne literature.*

To pismo štejejo razgledani gorniki za prvi »miljnik« planinstva in je gotovo že prevedeno v vse alpske jezike, zdaj pa je čas, da ga dobimo tudi v slovenščini.

*26. aprila 1336 se je dvaindvajsetletni pesnik **Petrarca** s svojim bratom Gerardom in služabniki povzpel na 1912 metrov visoko goro na jugovzhodnem obrobju Alp v Provansi. Razgleda! se je po starem mestu Orangeju in Avignonu ter po rodovitnem Porodanju.*

*Tako po vrnitvi na izhodišče, na skromno posestvo v povirju Vaucluse, je v latinščini opisal svoje doživetje v pismu, katerega prejemnik je bil bržkone kardinal **Giovanni Colonna** v Avignonu. V zbranih pismih in esejih *De Rebus Familiaribus*, ki jih je 24 zvezkov, je priobčeno na prvem mestu.*

V prevodu je izpuščenih nekaj zelo subjektivnih mest in navedkov iz Avguštinovih Izpovedi, kljub temu pa si bomo lahko predstavljali, kaj je veliki pesnik tistega davnega dne doživel na provansalskem »Vetrniku« in kako poglobljeno se je razgledoval po antičnem slovstvu, ki se je tedaj pri prvih humanistih začelo prebujati iz tisočletnega sna. (Op. ur.)

KDO NAJ BODO SPREMLJEVALCI?

Včeraj sem se povzpel na najvišjo goro na našem koncu, ki se ne imenuje brez vzroka vetrovna (ventusus), in sicer zgolj iz želje, da bi spoznal tukajšnjo znamenito vzpetino.

Že nekaj let mi misel na to goro ni dala miru; zakaj že izmlada me, kakor veš, usoda sili k temu, da bi spoznal sile, ki gibljejo človeka.

Ta gora je vidna že od daleč, neprenehoma mi je bila pred očmi in nazadnje nisem več strpel od koprnenja, še posebno zato, ker sem pred dnevi med prebiranjem Livijeve Zgodovine Rima naletel na mesto, kjer se Filip, makedonski kralj, ki se je vojskoval z rimskim ljudstvom, povzpne na goro Hemus v Tesaliji, s katere se menda vidita dve morji, Adrija in Pontus Euxinus. Ali je to res ali ne, tega nisem mogel zvedeti, ker je oddaljenost Hemusa od tod prevelika, stvar pa je vprašljiva tudi zato, ker se mnenja pisateljev razhajajo: **Pomponij Mela**, kozmograf, sporoča brez pomisleka, da to drži, **Livij** pa meni, da je dogodek izmišljen... Toliko pa vem: ko bi bil Hemus tako blizu, kakor je Mont Ventoux, se ne bi dolgo pomišljal, da zadevo priženem na čisto.

Če se povrnem k omenjenemu Mont Ventouxu, se mi je zdelo, da je tisto, česar pri osivelem kralju ni moč grajati, opravičljivo tudi pri mladem človeku, ki živi samo zase.

Ko sem premišljal o tem, koga bi si izbral za spremljevalca na poti, se mi je komaj kateri izmed prijateljev zdel povsem primeren za to; tudi med bližnjimi je namreč redkokdaj najti popolno ujemanje v čustvih in načinu življenja; zakaj eden se mi je zdel preveč obotavljiv, drugi preveč previden, eden počasnejši, drugi pa

hitrejši, ta bolj čemeran, oni bolj vesel, ta bolj neumen, oni pa pametnejši, kot sem si želel; pri enem me je motila molčečnost, pri drugem sem se bal zgovornosti, pri enem mi je bila zoprna teža njegovega telesa in sala, pri drugem pa mršavost in šibkost; tukaj sem se pomišljal zaradi ravnodušnosti, tam zaradi pretirane vneme - skratka, vse tisto, s čimer se doma potrpežljivo sprijaznimo (zakaj ljubezen vdano prenaša vse in prijateljstvo se ne boji nobenega bremena), postane na potovanju pogosto neznosno.

Moje srce je potemtakem spričo želje, da bi doživel vzvišeno zadovoljnost, prav narahlo pretehtalo vse - ne da bi bilo prijateljstvo količkaj prizadeto, in si molče prizadevalo odri- niti vse, kar bi pri nameravanem potovanju utegnilo postati nadležno.

Skratka, nazadnje sem najel kar domače pomožne čete in razodel vso reč svojemu mlajšemu bratu, ki ga dobro poznaš. Nič ga ni moglo bolj razveseliti; želel si je doživeti to srečo, da bi bil ob meni hkrati kot brat in prijatelj.

STAREC NA GORI

Tistega dne, ki smo si ga izbrali, smo se odpravili od doma in proti večeru prišli v Malonenes (Malausana). Ta vas leži na severnih pobočjih gore; tam smo se zadržali ves dan, danes pa sva se končno z nekaterimi služabniki povzpela na goro; ni šlo brez velikih težavnosti, zakaj svet je skalnat in komaj prehodan. Vendar pesnik pravi: krepka volja *zmore* vse. Dan je bil dolg, ozračje toplo, srca so bila odločna, telesa čila in utrjena za hojo; le narava kraja se nam je postavljala po robu.

Orlov še ne bo konec

Gospod Janez Keršič, gorski reševalec z avstrijskega Koroškega in alpinist, velik prijatelj in poznavalec narave, mi je za bralce Planinskega vestnika poslal uspelo fotografijo mladega planinskega orla, ki jo je posnel junija nekje v Visokih Turah. Mladi orel je bil v času, ko je bila posneta fotografija, star dva meseca in še ni bil sposoben za letenje.

Starša mladega orla živita in lovita na območju, ki meri okrog 150 km². Mladiče vzgajata v gnezdih, ki jih vsako leto menjata, - v celoti je gnezd pet ali celo več. Seveda so vsa v težko dostopnih krajih.

Sodijo, da je v Avstriji še precej orlov in da ta lepa in redka ptica še ne bo izumrla.

P. Segula

V gorski soteski smo naleteli na starega pastirja, ki nas je hotel gostobesedno odvrniti od vzona: tudi sam se je bil pred kakšnimi petdesetimi leti v podobni vnemi mladostne zagnanosti povzpel na vrh, z njega pa ni prinesel ničesar mimo nadlog in kesanja, telo in obleka sta bila opraskana in raztrgana od kamenja in trnja; nikoli ni bil slišal, da bi se bil kdo poprej ali pozneje lotil česa podobnega. Medtem ko je takole besedičil, je pri nas - kakor se pač mladina navadno ne zmeni za svarila - navdušenje spričo napovedanih težavnosti naraščalo.

Ko je starec uvidel, da ne bodo njegove besede nič zalegle, je hodil nekaj časa z nami ter nam s prstom pokazal strmo stezo, ki se je vila med skalovjem, nas zraven še velikokrat opomnil, in potem, ko smo se ločili, še pogosto opozarjal s svojimi klici.

Na tistem kraju smo odložili vso odvečno obleko in druge stvari, se spodrecali in prepasali samo za vzpenjanje ter se prešerno in vihravo zapodili navkreber. Toda kakor se navadno zgodi - po silovitem naprezanju nenadoma uplahnejo moči. Na neki skali nedaleč od onod smo postali; potem smo se spet odpravili naprej, vendar počasneje; zlasti jaz sem jel bolj odmerjeno koračiti po gorski stezi. Brat se je poganjal strmo naravnost navzgor po gorskem hrbtu; jaz pa sem se kot manj vnet raje držal grap. Ker me je s klici opozarjal, kod bom lažje hodil, sem mu odgovarjal, da upam, da bom z druge strani lažje prišel gor, in se nisem plašil poti naokrog, če bi bila le bolj položna. Ta preteza naj bi bila izgovor za mojo lenobo; medtem ko so bili drugi že visoko zgoraj, sem jaz še zmerom blodil po grapah, ne da bi bil kje odkril kakšno zložno pot

navkreber; le hoja se mi je čedalje bolj vlekla in mi povzročala dodatne napore.

Nekaj časa sem se jezil nad svojjo zmoto, nato pa sem sklenil, da se bom podvzival kar naravnost v breg in sem resnično upehan in s tresočimi se koleni dohitel brata, ki si je po daljšem počitku opomogel, in potem sva nekaj časa hodila skupaj. Komaj pa sva se odmaknila s tiste višine, sem že pozabil svojo pravkaršnjo izkušnjo in sem spet zašel navzdol, in medtem ko sem prečil nekaj globeli in se držal lahkih dolgih stezic, sem si s tem nakopal velike težavnosti, kajti muka vzpenjanja mi je bila sicer prihranjena, toda narava stvari se pod vplivom človekove iznajdljivosti prav nič ne spreminja in nikoli se ne bo zgodilo, da bi človek s sestopanjem pridobil višino.

HOTETI JE PREMALO, TREBA JE ŽELETI

Skratka: v nekaj urah mi je gotovo več kot trikrat segel do ušes bratov smeh. Potem ko sem često zgrešil pravo smer, sem se ustavil v neki dolinici.

Tam sem v krilaticah prehajal iz telesnosti v netelesnost ter si povedal približno tole: »Kar se ti je danes pripetilo pri vzpenjanju na to goro, se pripeti, vedi, tudi mnogim drugim na poti k srečnemu življenju, vendar to v človekovih očeh nima visoke cene, ker so telesni gibi vsakomur na očeh, duševni vzgibi pa so nevidni in skriti. Poglej, tudi blaženost je veličastno visoko; ozka stezica drži k njej, obakraj nje se vzdigujejo številni hribovi, in z zanesljivimi koraki je treba stopati od kreposti do kreposti.

Na vrhu je konec in cilj našega življenja, k njemu je usmerjeno naše romanje.

Vsi bi radi prispeli tja, toda **Ovid** pravi: *Hoteti je premalo; da osvojiš, si treba je želeti.*

In če si zdaj odločno želiš navzgor, kaj te še

zadržuje? Nič drugega, kot da bi bila pot skozi radosti sveta in njegovih nižin bolj ravna in bi se na prvi pogled zdela bolj vabljiva. Toda po dolgem tavanju sem in tja ali pod bremenom zoprno odrinjenega dela ti ne preostane nič drugega kot povzpeti se naravnost k vrhu blaženosti ali pa se onemoglo pogrezniti v doline grehov ter - Bog te obvaruj - tega, da bi te tam zagrnili tema in senca smrti in bi moral v večnih mukah prenašati večno noč.«

To premišljevanje me je duhovno in telesno neverjetno poživilo. Daj Bog, da bi se veliko potovanje moje duše, po katerem le-ta hrepeni podnevi in ponoči, srečno končalo!

PREMIŠLJEVANJA NA VRHU

... Najvišji vrh imenujejo gorjanci »Sinček« (Fi-liolum); ne vem zakaj, mogoče zaradi nasprotja, zakaj v resnici je videti bolj kakor oče sosednih gora. Na njegovem temenu je majhna ravnica in na njej smo utrujeni počivali.

In ker si zdaj zvedel, kakšne skrbi so legle na mojega duha, medtem ko sem se vzpenjal, potem poslušaj, častiti oče, še to, kar je ostalo, in nakloni še urico prebiranju doživetij tega dne. Zakaj najprej sta me prevzela gibanje ozračja, kakršnega nisem bil vajen, in prost pogled, tako da sem stal in samo strmel; ozrl sem se nazaj: pod mojimi nogami so se grmadili oblaki. Atos in Olimp se mi nista zdela več tako bajna, saj sem tisto, kar sem bil o njiju slišal in prebral, užil na manj sloviti gori.

Zatem sem usmeril luč oči na italijansko stran, kamor se mi najbolj nagiba duša: zdelo se mi je, da so čisto blizu toge in zasnežene Alpe, skozi katere si je bil nekoč utrl prehod tisti najbolj zagrizeni sovražnik rimskega imena tako, če je verjeti pripovedi, daje s kisom razstreljeval pečine; in vendar so kar daleč od tod.

Polovičen uspeh na Denaliju

Potres z močjo 6,1 stopnje po Richterjevi lestvici dne 30. aprila lani je za alpinistično sezono na Mount McKinley (Denaliju) pomenil nevaren začetek. Epicenter potresa je bil le nekoliko južneje od Mount Forakerja. Ogromni plazovi so bili posledica tega potresa in številni alpinisti na gori so imeli velikansko srečo, da se jim ni nič zgodilo.

Lansko leto je bilo na Mount McKinley 935 alpinistov, kar pomeni, da po številu obiskovalcev ni bilo popolnoma doseženo rekordno leto 1989, ko jih je bilo na pobočjih gore 1009. Vendar je tudi število iz lanskega leta zadostovalo, da je bila na glavnih smereh na West Buttress kar precejšnja gneča, saj je bilo na teh poteh 680 plezalcev. Ob tem

je treba povedati, da so različne skupine, ki so prišle iz drugih smeri, deloma sestopale prek West Buttressa.

Slabo vreme proti koncu maja je preprečilo več skupinam alpinistov, da niso prišli na vrh in šele daljše obdobje lepega vremena v drugi polovici junija je pripeljalo do tega, da je bil uspeh na vrhu povprečen. Okoli 59 odstotkov ali 557 alpinistov je prišlo na vrh. Osmim od štirinajstih samohodcev je to prav tako uspelo, dvema od njih prek Cassinove smeri.

*Iz povprečja štrli dosežek **Mugsa Stumpa**. Preplezal je Cassinovo smer od začetka Japonskega ozebnička do vršnega grebena v 15 urah.*

*Tarus, 12-letni sin na Mount Everestu umrlega vodnika na McKinley **Raya Geneta**, je zdaj najmlajši pristopnik na Mount McKinley.*

Zakoprnel sem, to priznam, po italijanskem nebu, ki ga je bolj slutila moja duša, kakor ga je videlo moje oko, in preplavilo me je neizrekljivo hrepenenje, da bi zagledal prijatelje in domovino - hrepenenje, ki bi se ga pravzaprav moral sramovati kot nemožate mehkoobe, vendar se morem opreti na pričevanje velikih mož. Nato mi je duha preblisnila nova misel ter ga iz prostora povedla v čas. Zakaj samemu sebi sem dejal: »Danes se je dopolnilo že deseto leto (1326-1336), odkar si po opravljenem mladostnem študiju zapustil Bologno. O, nesmrtni Bog, o, stanovitna modrost, koliko velikih preobrazb tvojega bitja se je zvrstilo v tem kratkem času! Premnogih ne bom omenil, zakaj še zmerom nisem v pristanu, da bi se brezskrbno spominjal minulih viharjev; mogoče bo kdaj napočil čas, ko bom lahko pripovedoval lepo po vrsti vse, kar se je zgodilo... Zdaj pa me čaka še mnogo dvomljivega in sitnega dela, ki mi je bilo ljubo, pa mi zdaj ni več - toda da se ne zlažem, še zmerom mi je ljubo, vendar pošteno in v bridkosti. To je resnica: ljubim tisto, česar ne bi rad ljubil; kar bi rad sovražil, sicer res ljubim, toda proti svoji volji, ker sem prisiljen, žalosten in pobit, in na svoji koži sem izkusil veljavo tistega slovitega stiha:
Sovražil bom, ako bom mogel; če ne, bom proti volji ljubil.«

IZGUBA SAMEGA SEBE

...Tako in podobno sem se veselil napredka, objokoval svojo nepopolnost, pomiloval splošno nestanovitnost človeških dejanj in sem malodane pozabil, zakaj sem prišel gor, dokler nisem uvidel, da obstajajo še drugi kraji, ki so ustvarjeni za to, da človeka obhajajo skrbi, in ko sem to preudarjal, sem se povzpel gor, da sem to ugledal na svoje oči. Zdaj pa je bil že čas, da se vrnem, zakaj sonce se je že nagibalo, senca gore je mogočno rasla in me opominjala, naj se zdramim. Tedaj sem se obrnil ter pogledal proti zahodu.

Mejnega okopa med Francijo in Španijo, pirenejskih vrhov, od tod ni videti - ne zato, ker bi nekaj štrlelo vmes, temveč samo zato, ker človeško oko ne seže tako daleč.

Na desni so se vzdigovale gore Ivonske dežele, na levi pa je bil najbolj razločen morsk zaliv in nekaj dni potovanja oddaljeno vodovje Aigues-Mortes; tudi Rodanov tok se je vil pred našimi očmi.

Medtem ko sem občudoval vse te posameznosti in kmalu poizvedel po zemeljskih rečeh, ko se je po zgledu telesa hotel tudi duh zaviti v svoje sfere, me je obšlo, da bi odprl knjigo Avguštinovih Izpovedi, ki so mi jo bili nekoč podarili in jo v spomin na darovalca prebiram - preizkušeno delce, ki ga imam vedno pri roki, majhno po obsegu, po vsebini pa neizrekljivo

sladko. Odprem jo, da bi se zatopil v branje tistega, kar se mi bo ponudilo - kaj pa bi drugega odkril v njej mimo pobožnosti in vdanosti? Po naključju sem si izbral deseto knjigo tega dela. Brat je v pričakovanju, da bo iz mojih ust slišal nekaj Avguštinovega, stal z napeto pozornostjo; pokličem Boga in njega, ki je stal zraven mene - in ko sem pobesil oči na list, je bilo tam zapisano: »Ljudje se odpravljajo občudovat višavje gora, valovanje morja, tokove rek, neizmernost oceanov in tirnice zvezd, pri tem pa izgubijo sami sebe.«

VIŠINA GORE IN MISLI

Priznam, da me je to hudo prizadelo; brata, ki je željno pričakoval, da bo še kaj slišal, sem poprosil, naj ne bo nadležen, in sem zaprl knjigo; sam nase sem se jezil, da sem tudi zdaj občudoval pozemeljske stvari, ki sem jih bil že zdavnaj spoznal pri poganskih filozofih: da je čudovit samo duh in da ni mimo njega, če je velik, nikjer nič velikega več. Potem sem pa popolnoma zadovoljen, da sem videl goro, obrnil svoje notranje oči vase in od tiste ure me ni nihče slišal, da bi bil izrekel besedo, dokler se nismo zopet spustili v nižino. Tiste besede so me zelo vznemirile, nisem mogel verjeti, da sem tako po naključju naletel nanje, vse, kar sem prebral, se mi je zdelo, da meri name, da ni namenjeno nikomur drugemu; spominjam se, da je tudi Avguštin doživel nekaj podobnega.

Ostank mojega branja je bil molk; pomislil sem na to, kako nemočni so umrljivi, kako zanemarljivo tisto, kar je v njih najbolj plemenito, in se vsevprek ničemurno pehajo za plehkostjo, kako tisto, kar je moč najti znotraj, iščejo zunaj, in občudoval sem zlahtno sposobnost našega duha, ki ga, žal, spridi samo svobodna volja, da se odvrne od svoje prvotne biti in se sprevrže v nasprotje tistega, kar mu je v svojo slavo naklonil Bog.

Kaj meniš, kolikokrat sem se tega dne na poti v dolino ozrl ter si ogledal vrh gore, pa se mi je zdelo, da komajda presega višino sobe, če jo primerjam z višino človeškega premišljevanja, če se le-to ne spusti v umazanost pozemske nizkotnosti?

Tudi ta misel me je obhajala pri slehernem koraku: če nam ni žal ne velikega truda in ne potokov znoja, da se telesno vsaj malo približamo nebu: kakšen križ, kakšna ječa, kakšno trnje bi moglo prestrašiti dušo, ki se hoče približati Bogu?...

...S tako vznemirjenim srcem sem se spet približal gostoljubni pastirjevi koči, ne da bi bil sploh zaznal kamnito stezo; preden se je bilo zasvitalo, smo bili krenili na pot, pozno ponoči smo se vrnili, mesec nam je s svojo hvalevredno svetlobo lajšal hojo. Ker so zdaj vsi naši

služabniki zaposleni s pripravo večerje, sem si poiskal odmaknjen kot majhnega bivališča, da ti vse kar najhitreje zapušam iz svežega spomina, da ne bi, če odidem drugam, zaradi spremembe kraja tudi misli ubrale druge poti in bi vtis zamrl.

Poglej zdaj, ljubi oče! Nič naj ne ostane skrito

tvojim očem - vse svoje življenje in sleherno posamezno misel ti skrbno razodevam; prosim Boga, da bodo, potem ko so tako dolgo nepokojno blodile, končno naše svoj mir ter se po mnogih nekoristnih prevračanjih obrnile k do broti, resnici, varnosti in stalnosti. Pozdrav!

(Prevedel F. Vogelник)

KOČA NA PLANINI PRI JEZERU JE ROMANTIČNO ZATOČIŠČE

OSKRBNIKI PRIJAZNIH OBRAZOV

IVANKA KOROŠEC

Reke sodobnih nomadov se prelivajo po cestah. Svet je postal majhen, odkar je povezan s cestami. Pa ne samo po cestah, tudi v gozdovih in gorah je vse polno obiskovalcev. Mnogi odročni kraji so letos polni obiskovalcev, marsikateri kraj, kamor je redkokdaj stopila človeška noga in je počival v globoki tišini, je letos obljuden. Oskrbniki v triglavskih kočah ne pomnijo takega navala in prometa, saj celo med tednom ljudje spijo po klopeh in na tleh.

Nekako na sredini poti med Sedmerimi triglavskimi jezери in Vogarjem je idilična Planina pri jezeru (1450 m). Planina je taka, kot bi bila vzeta iz pravljice. V temno zelenem jezercu se ogledujejo visoke prav tako živo zelene smreke in modro nebo, med razdrapanimi planšarskimi stanovi pozvanjajo kravji zvonci.

Kočo upravlja PD Integral iz Ljubljane, v njej dela tričlanska ekipa: oskrbnica je **Frančiška Rednak**, vzdrževalec **Stane Graj** in kuharica **Mira Graj**. Za promet, kakršen je bil avgusta, to še zdaleč ni zadostovalo. Oskrbničin mož je redno vsak konec tedna prišel pomagat, sicer ne bi zmogli dela. Kuharica meni, da bi morali zaposliti vsaj še dva človeka, da bi bili delovni pogoji normalni.

VODA IZ JEZERA

Oskrbnica Frančiška, ki je pravkar pospremila večjo gručo odhajajočih planincev in jim prijazno mahala z balkona, je kljub delu privolila v kratek pogovor v prijetno hladni zadnji sobi doma.

Frančiška je oskrbnica Koče na Planini pri jezeru že štiri leta. Prej je delala kot jedrar v livarski stroki, po upokojitvi pa se je odločila za gore.

»Naša koča ima 80 ležišč. Te dni je bilo vse polno; ravno včeraj je prav v tej sobi prespalo 28 planincev. Naša kuhinja postreže planincem z ajdovimi žganci, kislim domačim mlekom, ričetom, govejo juho. Prenočišče za člana Planinske zveze stane 325 SIT, če ima rjuho s seboj pa samo 225 SIT. To razmerje bi mogoče kazalo še povečati, da bi bolj spodbudili planin-

ce, da bi rjuhe za prenočevanje nosili s seboj. Na začetku te akcije se je pokazalo nekaj uspeha, kasneje pa so ljudje to opustili, predvsem zaradi tega, ker v marsikateri koči tega sploh ne upoštevajo in imajo ceno enotno ne glede na to, ali ima planinec rjuho s seboj ali ne.«

Frančin delovni dan je natrpan. Od ranega jutra do pozne noči je na nogah in skrbi, da je vse v najlepšem redu. Kljub dolgotrajni suši ni problemov, saj je spodaj ob jezeru izvir dobre pitne vode, iz jezera pa s pomočjo črpalke črpajo vodo za sanitarije. Jezero je imelo letošnje vroče avgustovske dni 23 do 24 stopinj in ni bilo malo planincev, ki so se odločili za osvežitev v tem prelepem biserčku.

Frančiška je od mladih nog planinka; vedno je rada hodila v gore. Mož pride sem vsak konec tedna in ji pomaga, prihaja tudi hčerka, kolikor pač more. Postoriti bi bilo treba še marsikaj, a društvo nima zadostnih finančnih sredstev. Treba pa je pohvaliti članstvo, saj sami ogromno naredijo. Ekipo v koči bi bilo treba številčno okrepiti, ker samo trije ljudje zares ne zmorejo vsega sami. Glede prostorov in opreme pa oskrbnica nima pripomb, saj skoraj ne bi moglo biti bolje. Tudi s preskrbo je zadovoljna; vse potrebno jim dovažata traktorist iz Studorja čez Staro Fužino in planino Blato. Oskrbnica pogreša samo majhen prostorček, kjer bi imela svoj kotiček, da bi lahko v miru delala oziroma uradovala. Predvsem z nočitvami je največ pisarjenja, čeprav bi bil čisto zadosti račun, zdaj pa ima papirnato vojno.

Zunaj so v sončni pripeki na vogalu doma z vso zavzetostjo nekaj delali. Med delavci je bil tudi podpredsednik planinskega društva Integral **Tomaž Rusimovič**. Ves zagorel od visokogorskega sonca je pustil delo in prisedel k nama, da bi nekaj besed povedal še on.

RJUHE PRINESITE S SEBOJ!

»V triglavskem pogorju je mnogo koč in v sezoni gre skozi na stotine ljudi. Pri nas se kljub stiski s časom trudimo, da s planinci vzdržujemo topel, medčloveški stik. Z vsakim